

The Actor

OH DEER / FLORIAN
MYJER

Grensoverschrijdend passieberoep

Liv Laveyne

Gezien op 12 mei 2026
Minnemeers, NTGent

“Hoe te beginnen?” Dat vraagt Florian Myjer zich af in ‘The Actor’, een ingenieus geconstrueerde solo over grensoverschrijdend gedrag — of liever: over de verleidelijke aantrekkingskracht van het theater zelf. Net zo goed gaat dit stuk immers over de liefde voor de kunst. De liefde voor het spel. De liefde voor het podium. Precies daarin schuilt het gevaar.

17 MEI 2026

De scène ligt bedolven onder doeken, als klassieke draperieën uit de repertoirekast. De tragedie ligt klaar – *there’s something rotten* - maar mag nog niet onthuld. Wat volgt is een gesprek tussen Myjer en een imaginaire regisseur - Frank Schäfer - over het beëindigen van een samenwerking. Een afscheid dat bijna klinkt als een liefdesbreuk. De acteur is vrij te vertrekken, maar moet zwijgen over het waarom.

Dat de Nederlandse theaterwereld de voorbije jaren evenzeer door #MeToo-schandalen werd getroffen als de Vlaamse, resoneert onvermijdelijk mee. Myjer speelde bij Theater Oostpool, toen artistiek leider Marcus Azzini na beschuldigingen van toxisch gedrag moest vertrekken. Doet het ertoe om dat te weten? Eigenlijk niet want ‘The Actor’ overstijgt elke anekdotiek. De voorstelling gaat niet alleen over grensoverschrijdend gedrag maar evenzeer over het verlangen gezien te worden. Ja, dit is een persoonlijk portret, maar tegelijk ook een precieze dissectie van een systeem waarin affectie, macht en artistieke honger gevaarlijk door elkaar heen beginnen te lopen.

Myjer hoeft geen namen te noemen, hij benoemt zichzelf: “Ik ben Florian, *the actor*.” De persoon? De persoonlijkheid? De rol? De rollen in de rol? Of is het net het theater dat een licht op de werkelijkheid werpt?

Play within the play

Regisseur Floor Houwink ten Cate, die samen met Myjer de tekst schreef, construeert deze solo als een caleidoscoop van ficties. Herinnering, interview, repetitieproces, biecht en performance schuiven voortdurend over elkaar heen.

Myjer speelt de acteur Florian maar evengoed de regisseur Schäfer of de journalist die de acteur interviewt aan de vooravond van 'de grote doorbraak'.

Niet toevallig moet 'Hamlet' voor die internationale doorbraak zorgen. Het stuk der stukken. Over theater en waanzin, over waarheid en spel, over wraak. Dat vooral ook. Shakespeares 'Hamlet' als play within the play krijgt in 'The Actor' zo een sinistere echo. Beiden, acteur en regisseur, willen de top bereiken. De première op West End lonkt. Roem lonkt. Beiden hebben ze daar alles voor over, tot ver over waar het gezond is. En waar het ongezond wordt, loert de toxische relatie.

Complimenten die controle worden, artistieke vrijheid die langzaam afhankelijkheid blijkt. Heeft de acteur de regie van zijn leven nog wel in handen?

Geconstrueerd als een klassieke tragedie ontwikkelt de plot van dit drama zich in afgelijnde bedrijven: de openbare repetitie, het feestje bij de regisseur thuis... Bijna filmisch krijgen we een blik op het verloop van een repetitieproces en daarmee ook hoe grenzen gaan schuiven. Er wordt gewerkt, gefuifd, gedronken. Werk en privé vloeien in elkaar over. Complimenten die controle worden, kritiek die affectie veinst, artistieke vrijheid die langzaam afhankelijkheid blijkt. Heeft de acteur de regie van zijn leven nog wel in handen?

De journalist peult aan het laagje vernis van de acteur. "Er zijn geruchten dat... Hoe ervaren jij dat?" De acteur/Florian bewaart zijn charmante glimlach, het quasi achteloze raffinement, de queer dandyeske présence, *every inch a gentleman*. Maar daarachter schuilt nog steeds die kwetsbare jongen uit de provincie die ooit met zijn theaterdroom naar de grote stad trok. Met de Bronski Beat-hit 'Smalltown Boy' die weerklinkt (niet toevallig ook de titel van een eerdere productie van Azzini waarin Myjer meespeelde) krijgt de voorstelling een bijna ontroerende transparantie. Daar komt de acteur aan bij de repetitie, met zijn tasje, met daarin degen en een schedel als rekwisiet, klaar om Hamlet te spelen. Klaar om zichzelf te offeren aan het theater. Het is een aandoenlijk beeld.

Midden in dat machtsspel sluimert nog een ander verlangen. Niet naar het theater. Niet naar de roem. Maar naar een zekere George. Misschien de enige kans op een werkelijk leven buiten de scène. Myjer speelt die verliefdheid haast schroomvallig. Met handschaduwspel, alsof hij zichzelf niet wil tonen. Alsof de acteur die moeiteloos Shakespeare en interviews performt plots niet meer weet hoe hij zichzelf moet spelen wanneer het over intimiteit gaat. Precies daar toont zich de ware kwetsbaarheid van 'The Actor'. In het onvermogen van de acteur om liefde toe te laten die geen publiek nodig heeft.

To play or not to play

Myjer toont haarscherp hoe kunstenaars soms hun ongelukkig zijn romantiseren. Alsof grote kunst alleen kan ontstaan via lijden. Werd dit cliché hem niet al vroeg ingelepeld als student? De regisseur citeert wijlen toneeldocent en actrice Dora Van der Groen en de '5 P's' die volgens haar iemand tot een goed acteur maken: Pijn, Plezier, Poëzie, Persoonlijkheid, Perversie. Moet een goed acteur een beetje pervers zijn om waarschijnlijk te kunnen spelen? En hoe vrij is de vrijgevochten artiest eigenlijk als hij slaaf wordt van zijn eigen ambitie?

Juist in alle theatraliteit komt ‘The Actor’ misschien het dichtst bij de acteur Florian Myjer zelf.

Myjer is een jonge acteur zoals we in Vlaanderen nog maar weinig zien: welhaast klassiek in dictie en spel, secuur beredeneerd, trefzeker in timing. Geen therapeutisch exhibitionisme hier, geen vrijblijvende emotionaliteit. Integendeel. Juist in alle theatraliteit komt ‘The Actor’ misschien het dichtst bij de acteur Florian Myjer zelf.

Deze voorstelling reduceren tot ‘een stuk over grensoverschrijdend gedrag’ zou haar oneer aandoen. ‘The Actor’ is vooral een sublieme solo over de schoonheid én het intrinsieke gevaar van passieberoepen als theater.

Wanneer de acteur aan het einde herhaaldelijk vraagt, direct aan het publiek: “Wat moet ik doen?”, blijft het ontluisterend stil. Omdat je als mens wil roepen: Stop hiermee. Maar ergens, diep vanbinnen, als theaterliefhebber schreeuwt je innerlijk in alles: speel door, bij god! Want dat is het wezen en bestaan van de acteur. Daarvoor zou hij zijn ziel verkopen toch? Of niet?

Hoe te beginnen? Dat is vaak een kwestie van iets durven beëindigen. *Run away*, hoeft niet altijd een daad van lafhartigheid te zijn maar is evenzeer een daad van verzet.

Myjer, die eerder lid was bij gereputeerde gezelschappen als Theater Oostpool en De Warme Winkel, staat hier op eigen benen met zijn gezelschap Oh Deer. “To be or not to be” krijgt zo een andere betekenis. Niet leven of sterven. Niet waan of werkelijkheid. Maar wel: waarachtig zijn door elders naartoe te gaan.